

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πιο ανατριχιασμένη τώρα, πρόσθεσε:
—Ξέρετε ποιά θα ήταν, αυτή η ανεπανόρθωτη πράξι μου;...
Θά ήταν η έξις: ΝΑ ΣΑΣ ΡΑΪΪΣΩ, ΚΑΙ ΝΑ ΣΑΣ ΑΠΟ-
ΚΑΛΕΣΩ ΑΤΙΜΟΝ!... Αυτό, θα ήταν η πρώτη απάντησί μου!...
'Αλλά... αλλά, κόμη, μιά τέτοια απάντησι, ΠΟΤΕ δεν θα σάς
τη δώσω!!

—Ο κόμης ντε Σαλαί μισοπλεγμένος από συγκίτησι κι' εϋθυ-
χία γονάτισε μπρός στη Μαρία ντε Σεβρέξ...

—'Η δούκισσα, κόκκινη κι' αψηχτή απ' τη συγκίτησί της, άνασαι-
νοντας γοργά και ταραγμένα, έσκιψε κοντά του... Τά κόκκι-
να χείλη της, σπάλοχαίδεσαν τό αυτή τού κόμητος. Καί ψιθυρι-
στά, τού είπε:

—'Ακούστε τή μόνη άπατησί που ή καρδιά μου με σπράχνει,
άληθινά, να σάς δώσω... Μιά πρότασι καθ' όλα άντάξια στήν
άξιοπρέπεια και τών δυό μας...

—'Εώπασε... Βρισκόταν άνάμεσα σέ δυό συμμοσθήματα έξ' ίσου
δυνατά. Τάλαντεύοντα μεταξύ έρωτος και φιλοδοξίας... Ο Σα-
λαί, συγκινημένος, άπλωσε, δειλά, πρós αυτήν τά τρεμάμενα
χέρια του, κι' είπε:

—Λοιπόν;
Μεθυσμένη απ' τήν ανδρική γοητεία που ή κόμης έξασκούσε
πάνω της, και τυφλωμένη από πάθος, ή δούκισσα έτοιμαζόταν
ν' άπαντήσῃ...

Τή στιγμή εκείνη άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε μιά λε-
πτοκαυσαμένη καμαριέρα.

—'Ο άγγελιαφόρος απ' τήν έξοχική έπαυ-
λι τού Σαιν-Λαζάρ! άνάγγειλε.

—'Η δούκισσα κι' ή κόμης ταραχθήκαν. Ση-
κώθηκαν άμέσως βρθιοι. Τά πρόσωπα των
φανέρωσαν τήν άγωνία που δοκίμαζαν: γιά τόν
άπροσδόκητο έρονομό τού άγγελιαφόρου.
—'Η καμαριέρα άποσύρθηκε, και στή θέσι της
παρουσιάστηκε ένας άνώτερος ιεραμένος.
Τόλμη- κατέλαβε τήν δούκισσα και τόν Σα-
λαί. Συγκρατήθηκαν γιά να υή ξεπωλίσουν.
—'Ο άνθρωπος που έβλεπαν μπροστά των ή-
ταν δ... Ρισελιέ!

—Μά δνι!... Δέν ήταν ή πρωθυπουργός, Ή-
ταν ή Σαυμπριάκ!... Κατάπληξις διεδέχθη-
κε τόν φόβο τής δούκισσας και τού Σαλαί:
—'Εβλεπαν τόν Σαυμπριάκ νά φορη ρούχα
καρδινάλιου!...

—'Ο κόμης τότε, παίρνοντας ύφος άγέρω-
χο, προχώρησε πρós τόν μεταφιστευμό άν-
δρα, και ρώτησε με φωνή άπειλητική:

—Ποιός είσαστε, κύριε;... Τή ήρθατε να
ζητήσετε από μας; Πώς άναγγείλατε ότι
έρχόσαστε απ' τόν Σαιν-Λαζάρ;

—Γιατί έρχομαι από κε! άπάντησε ή
ή Σαυμπριάκ, με ύφος άδιόφορο. Μά έχετε τήν ύπομονή να μ' ά-
κούσετε πρώτα! Ξέρω πώς δεν περιμένατε έμένα!... κύριε κό-
μη... και σεις, κυρία! Απορείτε, φυσικά, γιάτι με βλέπετε με
στολή που δέν έχω δικαίωμα να φορώ!... Θά σάς εξηγήσω!...
—'Αλλά μάβετε, προπάντων, πώς με τόν έρχομό μου έδω, κινδυ-
νεύει τό κεφάλι μου... —'Οπως κινδύνους και τό δικό σας, κύριε
κόμη, όταν ζητήσατε να γευματίσετε με τόν καρδινάλιον!... —'Ο-
πως κινδύνους και ή ζωή τής κυρίας, ποχγε προεξοφλήσει τ'
άποτελέσματα τής συνάντησάς αυτής.

—Σας προσκαλώ... άργισα να ήλιξ ή Σαλαί, σφιγγοντας τά
δόντια του.

—'Αλλ' ή Σαυμπριάκ τόν σταμάτησε με μιά χειρονομία, και
είπε:

—'Ακούστε!...
—'Η δούκισσα κι' ή κόμης συγκλονίστηκαν από φρίκη!... —'Ο
άνδρας εκείνος είχε γίνει πελιδνός. —'Η χειρονομία του, ή τόνος
τής φωνής του, μαρτυρούσαν τήν άπελπίσισ του, που δέν θα στα-
ματούσε μπρός σέ κανένα έμπόδιο. —'Η στάσι του προκαλούσε
ρίγος σ' αυτούς που τού ή: Έβλεπαν.

—'Ο Σαλαί ρώτησε πάλι:
—Ποιός είσαστε;

—'Ο βαρώνος ντε Σαυμπριάκ, εϋπατρίδης από τό 'Ανζού, ό-
παδός και πιστός άκόλουθος τού έκλαμπροτάτου καρδινάλιου
Ρισελιέ!

—'Ο κόμης κι' ή δούκισσα άλληλοκυτ τάχτηκαν. Θάβανε κα-
νεις πώς ζήτησαν, ταυτόχρονα, να μεταδώσῃ ή ένας στόν άλ-
λον, τή σκέψι του, Τά βλέμματά των σημαίαν!

—'Ο δήμιος βρίσκεται κοντά μας.
—'Ο Σαλαί με μιά γρήγορη κι' αϋθόρμητη μετακίτησί του, ήρ-
θε μπροστά απ' τή δούκισσα, με τό χέρι στό σπαθί του. —'Η Μα-
ρια ντε Σεβρέξ κατάλαβε πώς ή Σαλαί, με τή στάσι του αϋ-
τή, φανέρωνε όλη του τήν άφοσίωσι πρós αϋτή. Μά τώρα ή θα-
νάτος κρεμότας πάνω απ' τά κεφάλια τους!

—Κύριε κόμη, έξακολούθησε ή Σαυμπριάκ, έρχομαι από τό
μέγαρό σας. Έκε έμαθα πώς θα σάς έβρισκα έδω. Κι' ήρθα
γιά να σάς πώ τά έξις: —'Ο έκλαμπροτάτος καρδινάλιος με δι-
εταξε να πάρω έγώ τή θέσι του, και να ρθώ έγώ άντί εκείνου
στή συνέντευξι που τού ώροισατε, και τήν οποία δέχτηκε!... Με
πρόσταξε να έκτελέσω τήν άποστολή μου αϋτή, βάζοντας τά
ρούχα του τής Ιππασίας, με τά όποια ειπε περισσότερο γνωστός
στό πλήθος!... —'Αν λοιπόν όπηχαν, πραγματικά, άνθρωποι έ-
χοντες τήν έντολή: γιά τού έπιτεθούν, θα γελιόντουσαν και θα ρι-
χνότουσαν πάνω σέ μένα!...

—'Ο Σαλαί τόν άκούγε άναυδός.
Κι' ή Σαυμπριάκ έξακολούθησε:

—'Αν πέθανα συνεπώς, κάτι θ' άποκαλυπτόταν πός θέλησα-
τε να παρασύρετε τόν έκλαμπροτάτον σέ μιά ένδρα!... Συγ-
γισμιμη, κύριε κόμη, που δέν μεταχειρίζομαι τό ύφος τό όποιο
πρέπει να τρω άπάντηνά σας... Βιάζομαι, και παύω λέξει που
με κάνουν γρήγορα καταληπτό... Λοιπόν, κύριε κόμη, πήγα στό
σπίτι σας τού Σαιν-Λαζάρ... Καθισα εκεί μιά ώρα. —'Από εκεί
έρχομαι. Καί όταν φύγα από δω, θα πάω κατευθείαν, στή Βα-
σιλική Πλατεά, όπου θα δώσω άναφορά!...

—'Ανασορά!... σκέφτηκε με κρυφό τρόμο
ή Σαλαί κι' ή δούκισσα.

—'Αλλ' ή Σαλαί έκανε επί πλέον τή φοβε-
ρή σκέμη να μην άφήσει τόν άνθρωπο εκεί-
νον να βγη ζωντανός απ' τό μέγαρο τής
Σεβρέξ. Καί τά μάτια του εξωστρεφίσαν
τήν άποστροφή τής καρδιάς του, γιά μιά τέ-
τοια άτιμη, όσο κι' άδελή, πράξι του.

—'Ο κατάσκοπος, σάν να μάτνεψε τήν πρό-
θεσι τού κόμητος, ύψωσε τό χέρι του, σάν
να ζητούσε να τήν σταματήσῃ, κι' έπαίλα-
θε με ύφος έμπιστευτικό:

—'Ακούστε!...
—'Η χειρονομία του κι' ή τόνος τής φωνής
του, δέν έώσασαν τή στιγμή εκείνη από βέ-
σαιο θάνατο.

—Νά τί θα πώ στόν καρδινάλιο: Πώς σάς
βρήκα στό σπίτι σας τού Σαιν-Λαζάρ.

—'Ο Σαλαί ανατριχίασε. —'Ο Σαυμπριάκ έ-
ξακολούθησε:

—Πώς ήσαστε εκεί μόνος, και πώς δέν έ-
παθα τό παραμικρό, ούτε κι' άντελήσθη τή
στονή που να με κάνη να ύποψιασθώ τό έ-
λάχιστο.

—'Ο κόμης σκέφτοταν τώρα: Μήπως μηχανεύεται καμιά πα-
γίδα ή άνθρωπος αϋτός, γιά να σώσῃ τό κεφάλι του και να
μάς παρασύρη και μέ στόν θλεθρο;

—'Ο Σαυμπριάκ έξακολούθησε:

—Θέ πώ άκόμα πός λυπηθήκατε πολύ άμα μάβατε ότι ή εκ-
λαμπροτάτος έμποήστικε τήν τελευταία στιγμή, και δέν μόρε-
νε νάρθῃ στή συνέντευξι!...

—'Ο Σαλαί δέν ήξερε τί να ύποθέσῃ.

—Καί τέλος θα πώ, πώς καθήσαμε μαζί στό πρόγευμα που
προσωρίζοταν γιά τήν έκλαμπροτήτα του, χωρίς να δηλητηρια-
σθώ ή να πάθω κάτι, και χωρίς να συναντήσω κανένα έχθρο
στόν έρομο μου!

—Μά γιάτι;... Γιατί; ρώτησε τώρα ή Σαλαί, άπορώντας.

—Καταλαβαίνω, είπε ή Σαυμπριάκ. Θέλετε να μάβατε, γιάτι
σας σόζω... Αυτό άφορα μονάχα έμένα!... —'Εγω άκόμα να
προσθέσω κάτι, κύριε κόμη!... Πώς όταν συναντήσατε τόν εκ-
λαμπροτάτο καρδινάλιο, είσαστε έλεύθερος να τού πήτε, άι, θέ-
λετε, τήν άλήθειά!... Μά έγώ δοκίμασα σ' όνομα τού Χρι-
στού, πώς αϋτά που είπα τώρα έδω, θα τά πώ και στήν άναφο-
ρά μου!

—Δέν θα σάς διαψεύσω! είπε ή Σαλαί με φωνή έντονη.

—Είμαι άπόλυτος βέβαιος γι' αϋτό! άπάντησε ή Σαυμπριάκ,
κάνοντας μια εύγενική ύπόκλησι στή δούκισσα.

Κι' άποτραβίστανα να φύγη, με ή δούκισσα ντε Σεβρέξ βιά-
στηκε να τόν σταματήσῃ, γιά να τόν ρωτήσῃ:

—'Όποτε δέν βρήκατε κανένα στό σπίτι τού Σαιν-Λαζάρ;

— Οχι, κυρία!
 — Μά πώς; Δέν ήται, κάποια νέα κυρία στό σπίτι έκείνο;
 — Οχι, κυρία! Ξανάπε θαρρετά ό Σαμπριάκ
 Αυτό τό τελευταίο «όχι», έμοιαζε μέ μπηβδό θηρίου, όταν
 ύπερασπίζη τή λεία του.

Κι ό Σαμπριάκ έφυγε...
 'Η δούκισσα κι' ό κόμης έμειναν σκεπτικοί...
 — Χάθηκεν όλα! σκεπτόταν ό κόμης. 'Ο καρδινάλιος δέν έ
 παθε τίποτα... Πρέπει να έ ξαναρχίσουμε!... Μόνο έτσι...

'Η δούκισσα έριξε μιά κρυφή ματιά στον Σαλαί, κι' ένοιω
 σε να τή συνεπαίρη η φρίκη. 'Η ψυχή τής πάλευε. 'Η ίσχυρη
 τής φιλοδοξία δέν ήται, ώστόσο, ίκανή να κατανίξη τόν έρω
 τα που μόλις τώρα άρχιζε να αισθάνεται.

'Αλλά στό τέλος η άκαταμάχητη φιλοδοξία τής ένίκησε τόν
 έρωτα. Δέν αισθάνοταν πάλι, παρά ένα άδύνατο πάθος, μιά
 παρωδία αγάπης.

— Κόμη, είπε στόν Σαλαί, δέν έξεχασα πώς σάς όφειλε: κά
 ποια άπάντησι... Κάποια πρόταση, ποι έτοιμάζουμεν να σας
 κάνω, τή στιγμή που μας διέκομη η καμαριέρα...

— Σας άκούω, κυρία! είπε ό Σαλαί, μέ ύφος που φανέρωνε
 τήν προθυμία του γιά ό τι η δούκισσα θα του ζήτοσε.

— Οχι άντι τήν ώρα, κόμη!... Σας παρακαλώ, ζάχετε τήν
 καλωσύνη να μέ έπισκεφθήτε πάλι άποψε... Στις δέκα. Θα
 σας δώγηση η καμαριέρα μου, η Μαριάν... Λοιπόν, σύμφω
 νοι!... Θάβατε ν' άκούσετε τήν άπάντησι μου!...

'Ο Σαλαί κλονίστηκε, και σαν να ζαλιόταν, έκλεισε τά
 μάτια του. Κάποιο άνείπιτο συναίσθημα φόβου τόν είχε κυρι
 έωσε. 'Όταν συνήλθε κάπως, κι' άνοιξε τά μάτια του, η δού
 κισσα έφευγε. Τόν χαίρθηκε ώστόσο μέ τό βελουδένιο τής
 βλέμμα, και μ' ένα άπ' τά ηθικά έκείνα χαμόγελα που ύπό
 σπονται στον άνδρα μέ άδίακοτη, θεϊκή παρηγορία!

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕ Η ANNA-I Σ :

'Όπως ζέρούμε, ό Σαμπριάκ κέρησε τό λόγο του. 'Από τό
 μέγαρο τής δούκισσας πήγε κατευθάν στή Βασιλική Πλα
 τεία, κι' έδωσε τήν άσφορά
 του. Είπε στον καρδινάλιο ακρι
 βώς έκείνα που είχε ύποσχεθί
 στον κόμητα και στή δούκισσα,
 πώς θάλεγε.

'Όστόσο, όταν, ύστερα από
 καιρά, ρώτησαν τό Σαμπριάκ
 γιά τήν άδέσβαη έκείνη άσφο
 ρά του, αυτός είπε:

— 'Ηθελα να άώσω τόν κόμητα
 Σαλαί... Και πιστεύω, πως σε
 μιά τέτοια περίσταση, έπιτρέπε
 τε σ' έναν άνδρα να μεταχειρι
 σθί και τήν ψευτιά άκόμα!

Είνε όμως πιθανώτερο πως ό
 Σαμπριάκ φέρθηκε κατ' αυτό
 τόν τρόπο, μόνο και μόνο γιά να
 μή μάθι ό καρδινάλιος ότι είχε
 άπαγγεί τήν 'Ανωάδα!

Στό μέγαρο τής Βασιλικής
 Πλατείας, ό Σαμπριάκ ξαναπό
 ρεσε τά δικά του ρούχα. Τού
 χρειάζοταν όμως άκούη τό όλο
 γο του Ρισελιέ, και ζήτησε άπ'
 τόν σταυλάρχη να τό έπιτρέψη
 να τό κρατήση γιά όλη έκείνη
 τήν ήμέρα.

Κι' ό σταυλάρχης, πός μεγά
 λη έκπληξι τό Σαμπριάκ, τό
 είπε πός ό έκλαμπρότατος καρδινάλιος έξέφρασε τήν έπιθυμία
 να κρατήση ό βαρώνο τό όλογο γιά πάντα.

'Ο Σαμπριάκ πήδησε άμέσως πάνω στό περήφανο όλογο
 και, γεμάτος χαρά, πέρασε τήν πύλη του 'Αγίου 'Αντωνίου και
 κατευθίθηκε πός τό φρούριο τών Βιγκενών.

Τό φρούριο έκείνο χρησίμευε και γιά φυλακή. Πίσω άπ' α
 τό, βρισκόταν, ένα άθλιο καπηλειό. Καμιά δωδεκαεταία άνδρες,
 μέ μακριά καμφορικά και μεγάλα σπαθιά, έπιναν και θορυβο
 σαν μέσα σ' αυτό τό καπηλειό. Κι' αυτοί οι άνδρες ήσαν οι ά
 κλόυθοι τού Σαμπριάκ!...

Δίγως να κατεθί άπ' τ' όλογο, ό βαρώνος Σαμπριάκ τού
 φώναξε:

— 'Ε! παιδιά!...

Ευθύς έκείνοι έτρεξαν να πάρου τ' όλόγα των που τά είχαν
 δεμένα σ' ένα παλούκι. Έξω στήν περιτοιχιόμενη ακλή τού κα
 πηλειού. Διά μόνο άπ' αυτούς, ότι να τρέξουν γιά τ' όλόγα
 των, μπήκαν στήν πλαγιώη κάμαρη, που ήταν κλειδωμένη.

Οι δύο αυτοί άνθρωποι ήσαν, φαίνεται, οι έπιφορτισμένοι ι
 διατερώσι να φυλάξουν τήν 'Ανωάδα... Ζήτησαν λοιπόν, όστι ξε
 κλειδώσαν και μπήκαν στήν κάμαρη να πιάσουν τή νέα άπ' τά
 χέρια γιά να τήν τραθήσουν έξω! Μά έκείνη τούς ήσπρωξε, και
 βνήκε πρώτη άπ' τή φυλακή! Κι' όταν τής πασοούσαν τό
 όλογο της, πήδησε πάνω του μέ ύφος που φανέρωνε τήν περι
 φρόνησι και τήν άπέχθειά της πός τόν Σαμπριάκ, και τού
 έκολούθησε του.

Τήν περικυκλώσαν τότε όλοι, μέ τόν βαρώνο επί κεφαλής. 'Υ
 ψωσε, αυτός, τό χέρι του, και η συμμορία ξεκίνησε μέ καλπα
 σμό. Πέρασαν τόν ποταμό Μάρνη, πήσαν τή θεϊνά όχθη τού Ση
 κούάνας, και τράθησαν, έπειτα πός τό δάσος τού Σονάρ.

Σ' όλον αυτό τό όρόμο, ούτε ό Σαμπριάκ, ούτε η 'Ανωά
 γή, ύρτισαν τό κεφάλι τους γιά να δη ό ένας τόν άλλο. 'Ο κη
 ρής φοβόταν τήν αιχμαλωτή του!

Πέρα άπ' τό δάσος έκείνο, και κοντά στό Σηκούάνα, βρισκό
 ταν τό χωριό 'Ετιόλ.

'Ανάμεσα σ' αυτά τά δυο, και πλησιέστερα πός τό δάσος,
 ήσαν ένα τετράγωνο σπίτι, γαιψλό, μιά στερεά γησιμένο. 'Η
 πόρτα του ήταν έξαιρετικά γεροφταγμένη, και στα παράθυρα
 του ύπηρχαν σιδερένια κάγκελλα. Μά τό σπίτι αυτό δέν τό φύ
 λταν άνδρες. Μιά γυναίκα, πούμοιαζε σαν παραμάνη, και μιά
 μικρούλα Παριζιάνα, ήσαν οι μόνοι φυλάκες του. Καίεις δέν
 έμπαινε έκεί μέσα, εκτός άπ' τόν κύριο τού σπιτιού, που ήταν
 ό έκλαμπρότατος καρδινάλιος.

'Ο Ρισελιέ έρχόταν έκεί κάθε τόσο, γιά δύο-τρεις μέρες. 'Ο κό
 μος έλεγε πός ό έκλαμπρότατος δέν ήγαινε ποτέ όλομόνη
 τος στό ήουσαστήριό του έκείνο. 'Η κακεί, μάλιστα, γλώσσες
 τώχαν να τό κάνουν, πός μιά φορά είδαν έκεί μέσα, τό χαρι
 τώμενο πρόσωπο τής Μαριών Ντελόρι, που ήται τότε πάνω στήν
 άντησι τής άωοφορίας της!

'Εκεί ό Σαμπριάκ έφερε
 τήν 'Ανωάδα. Τό να σκεθί
 και να πραγματοποιήση αυτό
 τό πράγμα ό βαρώνος, ήται έ
 να έξοχο δείγμα τόληρης. Τήν έ
 ποχή που όλοι έτοιμαζαν τήν όρ
 γή τού Καρδινάλιου, ό Σαμ
 πριάκ δέν ήσασσε να κρύψη
 τήν άγαπημένη του αιχμαλω
 στο, στό κρησφύγετο τού ίδιου τού
 Ρισελιέ!...

— Διαταγή τού καρδινάλιου!
 είπε άφοδύ ό Σαμπριάκ, στήν
 έπιστάτρια τού σπιτιού.

Και ακούοντας σ' αύτή της,
 τής έδωσε χαμηλόφωνα, τις ό
 δηγίες του.

Δέν θα ήταν προτάκουση
 στα χρονικά τού σπιτιού έκεί
 νο, μιά τέτοια κρυφή περιπέ
 τησι. Γιατί η έπιστάτρια ώδή
 γησε τήν 'Ανωάδα σ' ένα δω
 μάτιο, χωρίς να δείξη καμμία
 άποσία.

'Ο Σαμπριάκ διάταξε κατό
 πιν τους άκολουθους του να γυ
 ρίσουν στό Παρισι. Αυτός έμεινε
 έκεί, στό σπίτι...

'Ο Σαλαί κλονίστηκε κι' έκλεισε τά μάτια του...

...σ' αυτός του αυτούς δέν ήταν ούτε προσοχή άέροτης, ούτε
 εκδήλωσης ταπεινού πάθους. Μιά δέ και δέν είχε τό βάρος να
 τήν άπεινη κατά πρόσωπο, καιάρωνε κρυφά τά όρασι, λεπτά
 τής χέρια...

'Η Ανωάδα δέν κινήθηκε διόλου άπ' τή θέσι της, παρ' όλη
 τήν ψυχική της τρικυμία. 'Ενοιωσε πολύ έντονα τήν προσβολή
 που τής γινόταν. Κι' άν ύπήρχε όπλο, σε κείνο τό δωμάτιο,
 που να μπορούσε να τό άρπάξη, ό Σαμπριάκ δέν θάφτανε
 άπό έκεί ζωνταός.

Μά η κάμαρη της δέν είχε παρά πολυθρόνες, μεταξωτά προσ
 κάφαλα. Ένα τραπέζι τουαλιέτας, έναν μεγάλο καθρέφτη, και
 τό πολυτελές κρεβάτι. Κι' η 'Ανωάδα κάρφωσε τά μάτια της
 κάτω στό χαλί, κι' έμεινε στή θέσι αυτή σαν άπολιθωμένη.

'Ο Σαμπριάκ, έξαλλος άπ' τήν όργη του, που δύσκολα τή
 συγκρατούσε, μουρμούριζε απειλητικά κι' ακατάλληλα λόγια.
 'Όταν, τέλος, η 'Ανωάδα σήκωσε τά μάτια της άπό τό χαλί, ό
 Σαμπριάκ δέν βρισκόταν πεία στό δωμάτιο της. 'Ηταν πάλι
 όλομόνησι...

Αυτό τής ήούσασε κάπως, κι' άρχισε να συναρμολογή τά
 κομμάτια των απειλητικών φράσεων τού Σαμπριάκ, που τ'
 αύτεια της είχαν μηχανικά συγκρατήσει.

Ναι!... 'Ο άθλιος αυτός τήν έξευτέλει και τήν άπειλούσι!

Είχε τή:
 — Όχι τά μέρες γιά να σκεθίτε!... 'Όχι, όχι περισσότε
 ρες!... Θα μέ ξαναόητε μέσα σε όχτώ μέρες, όχι άργότερα!...

Έξασφαλίσετε τον πλούτο και την έκδικοση, αν δεχθίτε να πάρετε τ' όνομά μου!.. Ό χαμός του Ρισελιέ!.. Αλλιώς θα σας σκοτώσω!.. Μία πριν να σας σκοτώσω, θα σας αποκοιμήσω!..

Η δύστυχη Άννας έτρεμε σύγκορη, κι' επαναλάμβανε: —Θά μ' αποκοιμήσω πρώτα, κι' ύστερα θα με σκοτώσω!.. Κατάλασε τη συχαερτή φοβέρα, που έκρυβαν τὰ λόγια αυτά: Κοιμίζοντας την, ο άθλιος θα την έκανε εύκολα δική του! Τὰ εξαγριωμένα βλέμματα της Άννας έπεσαν πάνω στην έπιστάτρια κι' τη μικρή της βοηθό!

Της έφεραν, τη στιγμή εκείνη, τὸ φαγητό της, σ' ένα μικρό τραπέζι πὸς άστραφτε απ' τ' ασμητικά και τὰ κρύσταλλα.

Ξαφνικά, και πριν ή δυο εκείνες γυναίκες προλάβουν καν να κινηθούν, ή Άννας πήδησε κι' άρπάξε, τὸ δπλο!.. Τὸ μοσχόρμ, τὸ μόνο μοσχόρι ποῦχε φέρει ή έπιστάτρια, και τὸ όποιο, σύμφωνα με τις όηγιες του Σαυμπριάκ, δεν έπρεπε να πέση στα χέρια της αλχημάλτης, παρά μόνο την ώρα του φαγητού..

Η έπιστάτρια κι' ή μικρή βοηθός, έμειναν άλαλες από έκπληξι και φόβο..

Η Άννας είχε ξαναθρῆ τη διαύγεια του πνευμάτος της. Τὸ ήθλο της είχε ξαναζωηρέσει: Κρατούσε, τώρα, τὸ μοσχόρι σφιχτά στο χέρι της και βροντοφώναζε:

—Γιά τὸ δολοφόνο!.. Γι' αυτόν, τὸ πορορίζω!..

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙ ΣΤΗΝ ΣΕΒΡΕΖ

Τὸ ίδιο έβεινο βράδυ, κατά τις έννιά, ή δούκισσα ντε Σεβρέζ, προετοιμαζόταν να δεχθί τον Σαλαί. Φοβόταν, ώστόσο, μην τυχόν αυτός δειλοῦσε και δεν έπήγαινε.. Ποθοῦσε με κάθε τρόπο τὸν χαμό του καρδινάλιου, κι' έβιωνε από τὸ νοῦ της κάθε αντίθετη σκέψη που της έρχόταν. Τὸν κόμητα δὸν μεταχειρίζόταν σὰς ένα άπλο όργανο, σάν ένα δπλο με τὸ όποιο θά χτυπούσε τὸν καρδινάλιο. Τὸ όργανο, λοιπόν, αυτό, έπρεπε να την ύπακούη, δίχως νάχη δικές του γιάμες!

Η Μαρία είχε τελειώσει την τουαλέττα της κυρας της. Η ντε Σεβρέζ, με την περιποιημένη έτσι ώμορφια της, θά μπορούσε τη βραδεία αὐτή να σαγηεύση, και να ύποτάξη, και τὸν πὸ δόστροπο άνδρα. Και βγήκε στο κομφο σαλονάκι της, που θά τις χρῆσιμε άποψε για πειὸ μάγης..

Άλλ' ὁ άνδρωπος πὸς την προσεμενε εκεί, δεν ήταν ὁ κόμητα!..

Ὁ ύπηρέτης πὸς αἰοιζε εὐθὺς την πόρτα, άνάγγειλε:

—Ὁ Πανεράτορας άρχιεπίσκοπος της Λυόν!..

Η δούκισσα ταραχθηκε. Τὸ πρόσωπό της κίπρινισε.

Η άπροσέδοκτη εμφάνια του άδελφου τὸ Ρισελιέ, ήταν άνεύγητη εκείνη την ώρα, τη στιγμή δηλαδή άκριβῶς που θά ύπαιε τὸ χέρι τὸ όποιο θά χτυπούσε τὸν Καρδινάλιο!..

Κι' όμως δεν φαύερωσε την έκπληξι της! Έκανε μία ροθειά ύπόκλησι πρὸς τὸν Ιεράρχη, και ζήτησε να την εὐλογήση. Κι' έπειτα, με μία ευγενική, όρο και χαριτωμένη, χειρονομία, τὸν προσκάλεσε να καθήση..

Κάθεσ τότε κι' εκείνη, μ' ένα λεπτό χαμόγελο στα χελι, φωτισμένο από τὰ κατάλευκα δέντια της!.. Μία παράτολη, μία τρελλή ιδέα της ήρθε στο κεφάλι, τη στιγμή αὐτή: Η ιδέα να κατακτηση με τὰ θελήγητά της, τὸ άδελφό του καρδινάλιου!.. Να μεταχειρισθί τὸν έναν άδελφό, έναντιον τὸν άλλο πὸ μισούσε, και πὸ ήθελε να σκοτώση!..

Ὁ Λουδοβίκος Ρισελιέ ήταν ώροσι άνδρας! Τὸ ράκο του έκανε πὸ φαναχτερή την ερωστί κορομοστασία του. Ὁσσοτε, λοιπόν, τὰ δπλά της—τὰ θελήγητά της!—πρὸς τὸν άρχιεπίσκοπο!.. Ένοιωθε, πὸς δεν τὸ ήται αδιάφορο σάν γυναίκα!.. Τὸ θέλετε, άκόμα, στα θαυματούμενα μάτια τὸ Ιεράρχη!..

—Σεβασμιώτατε! τὸυ έπαιε, ήχατε την καλωσύνη να μ' επισκεφθίτε σὸ μία ώρα, που κι' έγὼ σας ελθα σάν τὸν μου. Άναρωτίζομεν δηλαδή, γιατί να μην είσαστε και σεις ένας απ' τὸυς άνθρώπους της Αὐλής!..

—Κυρία, άπάντησε εκείος, τὰ λόγια σας με κολακεύουν, αλλά μάθετε οτι ποτέ δεν θά με ήθετε στην Αὐλή. Άπεναντίας, ή έπιθυμία μου εἶνε να παρατηθῶ από τὰ τωρινά μου καθήκοντα.. Καθήκοντα, άλλωστε, πὸ μὸυ τὰ άνάθεσαν δίχως να τὰ ζητήσω, και δίχως να τὰ θελήσω.. Θέλω να ξαναπαρη τὸ θέσι μου σὸ μοναστήρι, ανάμεσα σ' εκείους πὸννε νεκροί για τὸν κόσμο!

Τὰ λόγια τὸ Ιεράρχη ήσαν σηματικά. Ὁ τόνος της φωνής του φαύερωσε την ηλικριεία του. Η δούκισσα ντε Σεβρέζ έμεινε άναυδη.

Έκείνος εξακολούθησε να λήη:

—Κυρία, ύπαρχει σὸ Παρίσι μία νέα—πὸυ εἶθε ποτέ να μην πατούσε στην πρωτεύουσα—για την εὐτυχία της όποιας κάνω θεμερές ευχές. Και για την τύχη της ιέας αὐτής, αναγκάζομαι να σας ένοχλώ σὸ μία τέτοια ώρα..

—Σεβασμιώτατε, τὸν δέικοψε ή δούκισσα, με άδρότητα, ή έπισκεψίς σας εἶνε μεγάλη τιμή για μένα. Τὸ στίτι τὸ δουκός ντε Σεβρέζ, εἶνε πάντα ανοιχτὸ για σας.. Ὅσο για τὸ νέα αὐτή..

—Εἶνε ή Άννας ντε Λεσπάρ.. έπαιε ὁ έπισκέπτης.

Η δούκισσα ανατρίχιασε!..

—Σεβασμιώτατε! έπαιε με σφοδρή συγκίνηση, Άν έπιθυμῆτε την εὐτυχία της Άννας, όφειλετε να ήθετε τὸν άδελφόν σας, τὸν έκλαμπρότατο καρδινάλιο.. Αὐτὸς προσκάλεσε τὸν θάνατο της ήμερας της Άννας.. Και καταδικάει, τώρα, την δύσμοιρη κόρη!.. Πήτε τὸυ..

Ὁ άρχιεπίσκοπος την δέικοψε με μία ευγενική χειρονομία. —Σας παρακαλώ, να με συχωρέσετε, τραύλιος ή Μαρία ντε Σεβρέζ, πὸυ μίλησα έτσι για τὸν άδελφό σας.

—Τὰ ξέρω, κυρία, άπάντησε ὁ Ιεράρχης. Ξέρω τὰ αίσθημάτα σας για τὸν καρδινάλιο. Ησῶς και τὰ αίσθημάτα τὸυ καρδινάλιου για την άτυχη αὐτή νέα.. Άλλά ὁ καρδινάλιος εἶνε.. άδελφός μου!..

—Τι μπορώ, τότε, να κάνω, έγὼ;.. Πὸς μπορώ να έμποδίσω τὸν πανάγχορο αὐτὸν ύπουργὸ και καρδινάλιο, από τὸ να καταδιώκη την προστατευομένη σας; ρώτησε ή κ. Σεβρέζ. Η Άννας εἶχε τὸ ατύχημα ν' αναγκαιρισθί, κρυφά, απ' τὸν φυσικό και της πέτρα!.. Κι' αὐτὸ εἶνε, τώρα, ένα έμπόδιο σὸυς πολιτικούς ύπολογισμοῦς τὸ άδελφού σας.. Και ζητάει να θανατώση τὸ κορίτσι αὐτὸ για να έπιτύχη τὸυς σκοποῦς τὸυ..

—Ὅχι, δεν εἶνε έτσι, έπαιε, ὁ άρχιεπίσκοπος, ψευθιστά.

—Γιατί, τότε, προσπαθει να την έξοτώση;

Ὁ Λουδοβίκος Ρισελιέ άσασήκωσε τὸ χέρι του, κι' έπαιε:

—Ἡρθα σὸ Παρίσι για ν' υπερασπίσω τὸ νέα αὐτή, κυρία!.. Άκούστε λοιπόν, τί έρχομαι να σας παρακαλέσω..

—Νά σας βοηθήσω; βιάστηκε να ρωτήση ή δούκισσα. Μ' ὅλη μου την καρδιά, φιλε μου!

—Ὅχι, της άπάντησε εκείνος. Σας παρακαλώ, άκούστε με.. Παρ' ὅλα τὰ μέσα πὸυ διαθετῶ, έκποισα πολύ για να μάθω την κατοικία της Άννας ντε Λεσπάρ.. Θέλησα να τὴ δῶ, και ήτχα, σήμερα τὸ μεσημέρι, σὸ στίτι της.. Μά δεν την βρήκα εκεί.. Ξαναπήγα στις τέσσερας, αλλά και πάλι δεν ήταν σὸ στίτι της.. Αναγκάσθηκα λοιπόν να πάω και για τρίτη φορά σὸς όγχο τὸ βράδυ.. Και τότε μόνο, οί ύπηρέτες του σπιτιού της ήσσαν με ύφος φοβισμένο κι' έμπιστευτικό, πὸς ίσως σεις θά μπορούσατε να με πληροφορησέτε.. να μὸυ ήπτε πὸυ μπορώ να τὴ συναντήσω..

Η δούκισσα χλωμίωσε. Άναλογιζόταν τις πιθανές κινήσεις της Άννας ντε Λεσπάρ κατά τὴ μέρα αὐτή, και φρικιάζε. Ὅταν ὁ Σαυμπριάκ έπαιε πὸς δεν είθε κανέναν σὸ στίτι τὸυ Σαν-Λαζάρ, ή δούκισσα φαντάστηκε πὸς ή Άννας θάχε παρατηθῆ από την έπικίνδυνη συνέντευξι σὸ μέρας εκείνο, μία κάποια αἰτία πὸυ ήταν άκόμη άγνωστη σ' αὐτή. Τὸρα όμως ὁ άρχιεπίσκοπος έξήγησε σὴ Σεβρέζ πὸς ή Άννας έλειπε απ' τὸ στίτι της καθ' ὅλη την ήμέρα!.. Εἶχε χαθῆ!..

Η Μαρία ντε Σεβρέζ άγωνίωσε και συλλογιζότα.

«Νάχουν ὀρπάει άραγε την Άνναδα την ώρα πὸυ θύγαμε απ' την ὁδὸ Κουρτώ;.. Η να την συνέλαθαν σὸ μέρος πὸυχε ὀρισθί ή συνέντευξι;.. Και σὸς δυὸ περιπτώσεις, ή άτυχη νέα βρισκόταν τώρα στα χέρια τὸυ καρδινάλιου!.. Η Άννας ήταν χαμένη!.. Και μαζί μ' αὐτήν.. κι' ὁ άλλος συνωμότη, εκείνος πὸυ την βοήθησαν σὸ σcheid της!..

Με τὸ γαργὸ υιαλό της, ή δούκισσα δεν άργησε ν' αἰτιληφθί την κρισιμότητα της καταστάσεως. Κι' άμέσως θωρακίσθη με φρόνη κι' επιφύλαξι. Εἶχε μπροστά της τὸν άδελφό τὸυ καρδινάλιου. Μία άστοχη λέξι αν έθύγαμε απ' τὸ στόμα της, μπορούσε να προκαλέση τὸν θάνατο της Άννας.

Εἶπε, λοιπόν, σὸς: άρχιεπίσκοπο πὸς δεν ήξερε να τὸυ ὀποδείξη σὸ πὸυ μέρος θά μπορούσε να συναντήση την Άνναδα.. Πὸς δεν την εἶχε δη, παρά μόνο μία φορά.. Και πὸς άκόμα δεν ήξερε πὸυ βρισκεται τὸ στίτι της!..

Κι' ὁ άρχιεπίσκοπος έφυγε άπελπισμένος.

Η καμαριέρα άνάγγειλε άμέσως κατόπι στην κυρία της πὸς ὁ κόμης Σαλαί περιμένει έξω.

—Ὡ! σκέφτηκε ή δούκισσα, με πάθος. Αὐτὸν μόνο έχω για νὰ δράση!.. Αὐτὸν μόνο για νὰ μ' υπερασπίση όταν θά κινδυνεύσω!.. Πρέπει, λοιπόν, να τὸν κάνω δικό μου, νάχω μαζί με τὸ σῶμα του, και τὴ ψυχή του!..

—Νά τὸν οδηγῶ εδῶ, κυρία; ρώτησε ή καμαριέρα.

—Ναι, έπαιε ή δούκισσα, με τὸνο πὸυ φαύερωσε την άποφασιστικότητα της. Και να κλειστοῦν ή πόρτες τὸυ σπιτιού. Να μη δεχθίτε κανέναν άλλον!..

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΣΑΛΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΛΟΥΒΙΝΙ

Τ' άλλο πρωί, και την ώρα πὸυχε ὀρισε με τὸν ήπτότη ντε Λουβίνι, ὁ Σαλαί, πηρήφανος πάνω στ' έλογο του, έθύγαμε έξω απ' τὰ τεῖχη τὸυ Παρισιού.

(Άκολουθε)

